

Kroumata frossade i etniska klanger

Konsert

KROUMATA & RÖSTER

Nybroviken 11

Rikskonsert/Nutida musik

ERIKA SUNNEGÅRDH, SOPRAN,

MARIA SANNER, ALT, KROUMATA.

Tonsättaren Carl Unander-Scharin – tenor vid Kungliga Operan – vägrar att specialisera sig. Dörren till det oprövade låter han sympatiskt stå på glänt, som i Rikskonserters i veckan uruppförda beställningsverk för slagsverksensemble och dramatisk sopran.

Kring en moralfilosofisk text av Albert Einstein efter första världskriget, har han skapat en sångcykel som kan liknas vid en optiskt tilltalande men innehållsmässigt problematisk instrumental teater: Erika Sunnegårdh omgiven av sex herrar ur Kroumata, som bildar en akustisk fond, ibland kommenterande, ibland brutalt protesterande.

Men för sitt inre öga ser man en isprinsessa som predikar mildhetens evangelium på en borggård omgiven av höga slagverksmurar. Verkets dramaturgi förvandlar

För sitt inre öga ser man en isprinsessa som predikar mildhetens evangelium på en borggård omgiven av höga slagverksmurar.

det mjuka budskapet till ett hårt. När tonsättaren vid slutet av *The World As I See It* sänker tonläget för att markera den panteistiska textens betydelse, är just denna passus struken i programbladet.

Det lågmälda är alltid konstnärligt mest intressant. Detsamma gäller Erika Sunnegårdh som redan håller på att nischas in ett fack med fara att förlora det snabbbrörliga och finstiltta. Hennes utsökta extranummer med kvällens andra sångsolist – ädelalten Maria Sanner – antydde färdigheter man gärna vill höra mer av.

Om stor konst är konsten att dölja sin begränsning är Maria Sanner redan fullfjädrad, ty hennes förråd av nyanser i György Ligetis sista verk *Síppal Dobbal Nádihegedüvel*, sex anekdotiska etyder för altröst, pipor, trummor, vassfioler och lergökar – tycktes outtömligt.

Ordning och oreda – så kan det mesta av Kroumatas repertoar karaktäriseras. Exempelvis försöket till uppror mot pulsens diktat i Henrik Strindbergs *Ursprung/Gläntor* (1993), som låter musikerna bänka sig till en gemensam måltid på etniska klanger och äta tills de storknar. Eller Sven-David Sandströms *Cool* från 1987 som kompletterar fem trumslagares vispande med stampande fötter; den ursprungliga titeln *Dance I var bättre*.

Fullsatt och stående ovationer är legio när Kroumata ger konsert.

CARL-GUNNAR ÅHLÉN

kultur@svd.se